

**Budai Központi Kerületi Bíróság
útján**

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/00213-0/2020	
Érkezett: 2020 FEBR 04.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 12 db	<i>du</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] hűtlen kezelés büntette miatt ellenem a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt **24.B.I.2174/2017.** szám alatt folyamatban volt büntetőeljárásban az 1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt **Dr. Bajáky Tamás ügyvéd** ([REDACTED]) jogi képviselőm útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg

- a Budai Központi Kerületi Bíróság 2018. november 8. napján kelt 24.B.I.2174/2017/10. számú ítélete (2. szám alatt csatolva),
- a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2019. május 15. napján kelt 22.Bf.6487/2019/9. számú ítélete (3. szám alatt csatolva) valamint
- a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2019. november 27. napján kelt Bfv.II.893/2019/2. számú végzése (4. szám alatt csatolva)

Alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 43.§-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1./ Tényállás

A [REDACTED]

A jelen alkotmányjogi panasz szempontjából releváns tényállás szerint 2001. október 19. napjától gazdasági alelnök munkakörben dolgoztam a [REDACTED] munkáltatónál. A munkáltatói jogkört felettem a munkáltató mindenkor elnöke gyakorolta. 2005. február 18. napjától 2010 júliusáig az [REDACTED]

László Béla volt. A munkaszerződésem 2008. március 7. napján kelt módosítása alapján a munkáltató és a munkavállaló rendes felmondása esetén a munkavállalót (azaz engem) – [REDACTED] 15 havi átlagkereset illeti meg. Ez egyfajta anyagi elismerését is jelentette a [REDACTED] végzett addigi tevékenységemnek, munkámnak.

A munkaviszonyomat a köztelevíziók várható átszervezése körül zajló gazdasági-politikai történések, így a [REDACTED] akkor már folyamatosan érő politikai jellegű támadások, valamint a megrendült egészségi állapotom miatt a 2009. március 17. napján kelt rendes felmondással 2009. március 31. napja hatállyal felmondtam. A munkáltatóm – az egyéb jogszabály alapján járó juttatások (megváltott szabadság, felmondási időre járó munkabér) mellett – 2009. március 30. napján megfizette részemre a munkaszerződésem alapján részemre járó 15 havi átlagkeresetemet.

A [REDACTED] akkori elnökének kérésére azonban – mivel az addig betöltött munkakörökre különböző okok miatt nem talált megfelelő szakembert, továbbá a munkaköröm bizonyos speciális részfeladataira tekintettel azt az általános helyettesem sem tudta elvégezni – 2009. április 1. napján a [REDACTED] iránt érzett személyes elkötelezettségem miatt ismét munkaszerződést kötöttem a [REDACTED] munkáltatóval, de immár gazdasági-műszaki főigazgató munkakörbe, mely a korábbi gazdasági alelnök munkakörömnél kevesebb munkát és felelősséget jelentett, valamint így a munkavégzésem során nem kerültem közvetlen kapcsolatba a [REDACTED] politikai indíttatású támadások fészke volt, ami az egészségemet is jelentősen megviselte. Magát a [REDACTED] viszont továbbra is szívügyemnek tekintetem, így visszamentem szakmai segítséget nyújtani anélkül azonban, hogy asszisztálnom kelljen a tervezett intézkedésekhez, mely alelnökként viszont elkerülhetetlen lett volna.

A [REDACTED] élére 2010. november 23. napján az új szeleknek megfelelő új vezető került, így 2010. december 10. napján közös megegyezéssel végleg távoztam a [REDACTED]. Pénzügyi igényem ekkor a munkáltatómmal szemben már nem volt, hiszen a korábbi munkaszerződésem alapján járó juttatást már a munkaviszonyom 2009. márciusi megszűntetésekor megkaptam.

A Budapesti I. és XII. kerületi Ügyészség a 2015. május 22. napján kelt B.I.28/2011/22-I. számú vádiratot nyújtotta be [REDACTED] vádlottak ellen a Budai Központi Kerületi Bírósághoz. A vád lényege szerint a 2009. március 17. napján kelt rendes felmondásom benyújtásával nekem nem állt szándékomban a munkaviszonyom tényleges megszűntetése, a valós szándékom a munkaszerződésem szerint részemre járó 15 havi juttatás megszerzése volt, amiről [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] rendű vádlott a hűtlen kezelés büntettét, míg én az gazdaság büntettét követtük el.

A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2016. december 5. napján kelt 22.B.905/2015/32. számú ítéletével mindkettőnk felmentett az ellenünk emelt vád alól (5. szám alatt csatolva). Az ítélet indokolása szerint vélelmeken és feltételezéseken büntető bíróság ítélete nem alapulhat. A vagyoni elleni bűncselekmény elkövetésének szándékára való legkisebb jel sem lelhető fel. Nem lehet büntetőjogi tényállás az, hogy egy jogszerűen gyakorolt felmondásra történő 15 havi átlagkereset-kifizetést követően újra munkába lép azonos munkáltatónál, de megváltozott munkakörben egy bizonyos személy. Rögzítette az ítélet indokolása azt is, hogy a büntetőügyben eljáró bíróságot ugyan nem köti más bíróságok döntése, azonban a munkajogi területen történő eljárásban hivatkozott nyilatkozatok egy teljesen más szakterület

vonatkozásában hangzottak el, a munkajogi kérdések vetületét a büntető bíró nem vizsgálhatja és ezért elfogadta a munkaügyi bíróság előtt folyt eljárás jogerős határozatát és az abban foglaltakat.

Az ügyészség fellebbezése folytán másodfokú bíróságként eljáró Fővárosi Törvényszék a 2017. október 10. napján kelt 27.Bf.I.6568/2017/8. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította (6. szám alatt csatolva).

A megismételt eljárás alapján a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2018. november 8. napján kelt 24.B.I.2174/2017/10. számú ítéletében bűnösnek mondta ki [REDACTED] rendű vádlottat az 1978. évi IV. törvény 319.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntetében, engem pedig az 1978. évi IV. törvény 326.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő orgazdaság büntetében. Ezért a bíróság engem 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélt, az egy napi tétel összegét 1.000 Ft-ban állapította meg. Továbbá velem szemben 29.788.122 Ft erejéig vagyonekobbzást rendelt el. A váddal megegyezően ezen ítélet megállapításainak lényege is az, hogy nekem nem állt szándékomban a munkaviszonyom tényleges megszüntetése, a valós szándékom a munkaszerződésemben szereplő, a munkavállaló rendes felmondása esetére járó 15 havi juttatás megszerzése volt.

Az ítélet elleni fellebbezésem folytán eljáró Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2019. május 15. napján kelt 22.Bf.6487/2019/9. számú ítéletében az elsőfokú ítéletet annyiban változtatta meg, hogy a cselekményemet az 1978. évi IV. törvény 319.(1) bekezdése és (3) bekezdés b) pontja alapján bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés büntetéként minősítette, továbbá a velem szemben elrendelt vagyonekobbzás összegét 24.592.287 Ft-ra mérsékelte (mivel a 15 havi juttatás címén ténylegesen ekkora összeg került kifizetésre a részemre). Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Meghatalmazott védőm 2019. június 26. napján felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a BKKB 24.B.I.2174/2017/10. számú és a Fővárosi Törvényszék 22.Bf.6487/2019/9. számú ítéletei ellen a Kúriához. A Kúria a 2019. november 27. napján kelt Bfv.II.893/2019/2. számú végzésével a felülvizsgálati indítványt – mint törvényben kizárt indítványt – a Be. 656.§ (2) bekezdés a) pontja alapján elutasította. Az indokolás szerint az indítvány a bíróság ténymegállapító tevékenységét támadta, és a terhelt büntetőjogi felelősségének hiányát az általa célzott eltérő tényállás alapulvételével állítja. Ezért a felülvizsgálati indítvány törvényben kizárt.

A tényállásban leírtakból is kitűnik, hogy a rendelkezésemre álló jogorvoslati lehetőségeket igénybe vettem, továbbá felülvizsgálati eljárást is indítottam a Kúria előtt, mely lezárult. Perújítást az ügyben nem kezdeményeztem, illetve a törvényesség érdekében bejelentett jogorvoslat sincs folyamatban az ügyben.

Az irat elektronikus iratról
készített másolat

2020 JAN 24

3

irodakezelő

2./ Jogi indokolás:

Magyarország Alaptörvénye XII. cikke szerint:

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

(2) Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson.

Az Alaptörvény „Szabadság és felelősség” című része XII. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a munka és foglalkozás szabad megválasztásához. A munka és a foglalkozás szabad megválasztása tehát alapjognak minősül, amelyeket az állam nem sérthet, sőt kifejezetten az a cél, hogy azok érvényre jutását a jog eszközeivel előmozdítsa. Ezt a kívánalmat rögzíti a XII. cikk (2) bekezdése.

Azonban az Alaptörvényből levezethetően álláspontom szerint nem csak ahhoz van joga mindenkinek, hogy a munkáját és foglalkozását szabadon megválassza, de ehhez kapcsolódóan ahhoz is, hogy a szabadon megválasztott munkáját és foglalkozását – nyilvánvalóan jogszabályi keretek között – szabadon, saját elhatározása alapján meg is szüntethesse. Hiszen az egyének esetében a munka és foglalkozás szabad megválasztása nem egy egyszer használatos, hanem folyamatosan meglévő alapjog, ami az ember élete, munkája során maradéktalanul csak akkor érvényesülhet, ha a szabadon megválasztott munkát és foglalkozást adott esetben szabadon meg is lehet szüntetni, majd a munkát és foglalkozást ismét szabadon meg lehet választani.

Természetesen nem minősül a foglalkozás szabad megválasztásával kapcsolatos alapjog (és ehhez kapcsolódóan a foglalkozás szabad megszüntetése) sérelmének, ha jogszabály ezen jogok gyakorlását meghatározott feltételekhez köti. Ezen feltételeket a munkajogi illetve a munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyokat szabályozó normák jelentik. A munkaviszonyom megszüntetésével majd a munkaviszonyom újbóli létesítésével kapcsolatos körülményeket, az ezekre vonatkozó jogszabályok betartását a munkaügyi bíróságok is vizsgálták.

Ugyanis az akkori nevén [REDACTED] peresként 2011. szeptember 15. napján keresetet nyújtott be ellenem, mint alperes ellen a Fővárosi Munkaügyi Bírósághoz, melyben kérte, hogy a munkaügyi bíróság állapítsa meg a munkaszerződésem 2008. március 7. napján kelt módosítása azon rendelkezésének semmisségét, ami szerint a „munkáltató és a munkavállaló rendes felmondása esetén a munkavállalót – a [REDACTED] [REDACTED] apító tagsági tevékenységét elismerve – 15 havi átlagkereset illeti meg. Kérte továbbá a bíróságot, hogy kötelezzen az álláspontjuk szerint jogosulatlanul felvett 29.788.122 Ft visszafizetésére.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a 2012. május 14. napján kelt 37.M.4173/2011/8. számú ítéletével a [REDACTED] resetét elutasította (7. szám alatt csatolva).

Az ítélet indokolása szerint az alperes (azaz én) a 2009. március 17. napján kelt rendes felmondással a munkaviszonyt 2009. március 31. napi hatállyal felmondtam. [REDACTED]

felperesi elnök megkísérelte betölteni az alperes munkakörét, azonban nem járt sikerrel, így folyamatosan egyeztetett alperessel egy esetleges jövőbeni együttműködés kereteiről. A megbeszélések következményeként a felek 2009. április 1. napján határozott idejű munkaszerződést kötöttek gazdasági-műszaki főigazgató munkakörre. Az ítélet megállapította, hogy a rendes felmondással megszüntettem a munkaviszonyomat, majd tekintettel arra, hogy [REDAKT] ismételten felkért bizonyos gazdasági jellegű feladatok ellátására, a felek ismételten munkaszerződést kötöttek, azonban már szűkített hatáskörrel. A lefolytatott bizonyítás alapján nem volt megállapítható, hogy rendeltetésellenesen, illetőleg az együttműködési kötelezettséget megszegve gyakoroltam volna a rendes felmondás jogát pusztán amiatt, hogy a 15 havi átlagkeresetnek megfelelő összeget felvehessem. Az ítélet indokolása rögzítette továbbá, hogy a munkaszerződés módosításban kikötött jogcím nélküli 15 havi átlagkeresetnek megfelelő összeg az alapító tagsági tevékenységemet elismerendően került kifizetésre, nem pedig végkielégítés címén. Mindezekre tekintettel a felperes alaptalanul követelte vissza a részemre kifizetett összeget.

A [REDAKT] felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2013. február 8. napján kelt 49.Mf.637.274/2012/3. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta (8. szám alatt csatolva). Az ítélet indokolásában hivatkozott arra, hogy a [REDAKT] munkáltatónál a munkaszerződése módosításában részemre megállapított juttatás nem tekinthető szokatlannak vagy kirívónak, ez nem kizárólag az én személyemre szabott juttatás volt, hanem azt más vezetők juttatásához igazodva határozták meg a munkaszerződés módosításakor. A másodfokú ítélet is kiemeli, hogy nem volt megállapítható az, hogy a szándékom valójában nem a munkaviszonyom megszüntetésére, hanem a munkaszerződés módosításban kikötött juttatás megszerzésére irányult volna.

A jogerős ítélet ellen a [REDAKT] felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a 2014. február 26. napján kelt Mfv.II.10.436/2013/4. számú ítéletével a másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta (9. szám alatt csatolva). A Kúria ítélete is leszögezte, hogy a jogerős ítélet kellő alappal jutott arra az álláspontra, hogy nem sértettem meg a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek alapelvét, valamint magatartásom nem ütközött a munkáltató jogos gazdasági érdekeinek tilalmába. A részemre nyújtott juttatás a felperesnél nem volt szokatlan, kirívó, azt más vezetők juttatásaihoz igazodva állapították meg. Nem volt megállapítható, hogy a 2009. március 17. napján kelt felmondásom rendeltetésellenes joggyakorlásnak minősült volna. A bizonyítás eredménye szerint az újabb szerződés megkötésére azért került sor, mert az elnök a felmondásomat követően nem talált olyan személyt, akivel az adott munkakört betölthette volna.

Adva van tehát egy munkaügyi perben hozott jogerős, felülvizsgálatot is megjáró ítélet, amely minden szinten azt állapította meg, hogy a munkaviszonyomat jogszerűen, a szabályok betartásával, a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek alapelve alapján szüntettem meg, így értelemszerűen a munkáltató által részemre kifizetett összeg is jogszerű volt, azt nem kell visszafizetnem. Továbbá a munkaviszonyom jogszerű megszüntetését követően szintén jogszerűen létesítettem újabb munkaviszonyt ugyanazzal a munkáltatóval más munkakörbe, szűkebb hatáskörrel.

Mint azt fentebb már kifejtettem, a foglalkozás szabad megválasztásával kapcsolatos alapjog (és ehhez kapcsolódóan a foglalkozás szabad megszüntetése) gyakorlását jogszabályok meghatározott feltételekhez köthetik. A munkaviszonyomra vonatkozó szerződések és jogszabályok vizsgálata alapján a munkaügyi bíróságok (melyeknek épp ez a szakterülete) azt

állapították meg, hogy a foglalkozásom szabad megszüntetése (a munkaviszonyom 2009. március 17. napján kelt felmondása) majd a foglalkozásom szabad megválasztása (2009. április 1. napján újabb munkaszerződés megkötése) során a jogszabályoknak, a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek megfelelően jártam el.

A jelen alkotmányjogi panaszban megtámadott ítéletek viszont – anélkül, hogy a munkaviszony megszüntetésével és létrehozásával kapcsolatos speciális jogi ismeretek birtokában lennének – önkényesen és minden alap nélkül ennek éppen az ellenkezőjét állapították meg, megsértve ezzel az Alaptörvény XII. cikkének (1) bekezdésében foglalt alapjogomat. A támadott bírói döntések figyelmen kívül hagyták, hogy a foglalkozás megválasztása és ezen keresztül a foglalkozás szabad megszüntetése is olyan Alaptörvényből levezethető jog, amelyet az állam nem sérthet.

Semmilyen állami szerv nem tilthatja azt meg, hogy a munkaviszonyra vonatkozó jogszabályok alapján fennálló felmondási jogomat - a vonatkozó jogszabályok figyelembevételével - szabad elhatározásom alapján gyakoroljam. Ugyanígy azt sem lehet megtiltani, hogy a foglalkozásomat szabadon megválasztva új munkaviszonyt létesítsek, akár rövid idő elteltével, ugyanannál a munkáltatónál. Nyilvánvalóan vizsgálható mind a munkaviszony megszüntetésekor, mind pedig a munkaviszony létesítésekor az erre vonatkozó jogszabályok betartása, jelen esetben azonban ezek vizsgálata munkaügyi jogvita keretében meg is történt.

Csak a legelső (felmentő) büntető ítélet (5. szám alatt csatolva) látta be és rögzítette az ítélet indokolásában azt, hogy a büntetőügyben eljáró bíróságot ugyan nem köti más bíróságok döntése, azonban a munkajogi területen történő eljárásban hivatkozott nyilatkozatok egy teljesen más szakterület vonatkozásában hangzottak el, a munkajogi kérdések vetületét a büntető bíró nem vizsgálhatja és ezért elfogadta a munkaügyi bíróság előtt folyt eljárás jogerős határozatát és az abban foglaltakat.

Álláspontom szerint az, hogy a támadott ítéletek nem vették figyelembe az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében foglalt foglalkozás szabad megválasztásához való jogomat és az ezen keresztül levezethető, a foglalkozás szabad megszüntetéséhez való jogomat, az érdemben befolyásolta a bírói döntést. A felmondásom benyújtása jogszerűségénél vizsgálható szempontokat a munkaügyi bíróságok vizsgálták és jogerősen megállapították, hogy a felmondásom jogszerűen, továbbá a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek is megfelelően történt. Ha a felmondásom jogszerű, akkor már csak a saját szabad elhatározásom függvénye az, hogy a felmondási jogommal élek vagy sem, illetve kötök új munkaszerződést vagy sem. Mind a munkaügyi, mind a büntető eljárásokban többször, részletesen elmondtam (és velem egyezően az ügyben érintett tanúk is), hogy mi vezetett a felmondásom benyújtásához, majd rövid időn belül új munkaviszony létesítéséhez. Ha mindez a jogszabályoknak megfelelően történt, akkor abban a büntetőbíróság sem találhat kivétnevalót, hiszen mind a munkaviszonyom megszüntetése, mind pedig az új munkaviszony létesítése az Alaptörvényből levezethető joggal alapult. A támadott ítéletek tehát az Alaptörvényben biztosított jogom alkotmányos tartalmát nem juttatták érvényre, ami érdemben befolyásolta a döntéseket.

Megjegyzem, hogy a bűnösségemet megállapító ítéletek nem vették figyelembe azt a nagyon egyszerű, viszont releváns tényt sem, hogy a munkaszerződéseim módosításával részemre megállapított juttatást egyszer, valamikor (a munkaviszonyom megszüntetésekor) a

munkáltatómnak mindenképpen ki kellett volna fizetnie a részemre. Ha nem 2009. március 30-án, akkor később, amikor a munkaviszonyom a [REDACTED] megszűnik. A büntető ítéletek viszont hűtlen kezelésben állapították meg a bűnösségemet, mely bűncselekménynek tényállási eleme a vagyoni hátrány okozása. A vagyoni hátrány okozását az ítéletek meg is állapítják a terhemre (a jogerős ítélet emiatt is rendelt el velem szemben vagyoneklobzást az okozott vagyoni hátrány, azaz a részemre kifizetett összeg erejéig). De ha a részemre 2009. március 30. napján kifizetett összeget (sőt az alapbérem növekedése miatt még többet is) a munkáltatómnak egyszer, a munkaviszonyom megszűnésekor mindenképpen ki kellett volna fizetnie a részemre, akkor a munkáltatót emiatt nem érte, nem is érhetett vagyoni hátrány.

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.

Az Abtv. 27.§ (1) bekezdése értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az alaptörvény 28. cikke értelmében a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A bírói döntések alkotmányjogi felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27.§.) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Az Alaptörvény 28. cikke megköveteli, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék, ami a bíró számára nem csak jog, hanem kifejezett kötelezettség.

Mivel a jelen alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntések olyan büntetőügyben születtek, melyben vádlottként (terheltként) szerepeltem, a támadott bírói határozatok rám nézve (is) rendelkezéseket tartalmaznak, ezért az Abtv. 27.§ (2) bekezdése valamennyi pontja alapján érintettnek minősülök.

A Kúria 2019. november 27. napján kelt Bfv.II.893/2019/2. számú végzését meghatalmazott védőm cégkapun keresztül 2019. december 2. napján vette kézhez. Ez alapján előadom, hogy az Abtv. 30.§ (1) bekezdése szerinti határidő (a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan nap) megtartásra került.

Kijelentem, hogy a személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Előadom, hogy jelen alkotmányjogi panasz benyújtásával egyidejűleg kezdeményeztem a Budai Központi Kerületi Bíróságon a támadott ítéletek végrehajtásának felfüggesztését.

Budapest, 2020. január 24.

Tisztelettel:

Képv:

